

Landet: hvad kan det nytte at tale til visse Lovgivere om disse Ting eller at komme til dem med disse Klager. Der er visse Lovgivere, som ikke ville høre dette, de lade det gaa ind af det ene Øre og ud af det andet. Jeg har den Mening, at det vilde være rigtigt først at overveje disse Spørgsmaal og undersøge dem og saa dømmе derefter. Men at lade det gaa ind af det ene Øre og ud af det andet, forekommer mig at vidne om en fuldkommen Mangel paa Agtelse for de Krav, som Industrien ligesom enhver anden Næringsvej kan have at stille til Lovgivningsmagten, i ethvert Tilfælde med Hensyn til, at deres Forhold blive undersøgte og overvejede paa den omhyggeligste Maade.

Det ærede Medlem udtalte om denne Sags Behandling i Udvalget, at Formanden i dette ved første Behandling af Sagen havde henstillet, at denne skulde være meget kort, idet der ikke var nogen Grund til at indlade sig paa indgaaende Forhandlinger om Enkelthederne. Ja, det er ganske rigtigt, det bekender jeg, at jeg har gjort, fordi jeg mener, at al overflødig Tale skal man afholde sig fra. Men min Mening var tillige den, at naar der forelaa formulerede Ændringsforslag, saa at Folk kunde se, hvad der var Tale om, skulde Forhandlingen optages. Men det gik ved 2den Behandling aldeles som ved første Behandling. Da vi fremkom med Ændringsforslag, var der ingen fra det ærede Medlems Side og heller ikke det ærede Medlem selv, der havde det mindste Ord at sige om Enkelthederne i dette Forslag.

Hvad jeg særlig ønsker at gøre opmærksom paa, er en Omstændighed, der saa vidt mig bekendt hidtil overhovedet slet ikke er blevet omtalt under Behandlingen af Toldsagen, og som jeg mener har en ikke ringe Interesse. Det er et vist Forhold med Hensyn til Kompensations-spørgsmaalet. Det er atter det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds, jeg maa henvende mig til, idet han sagde, at det her var gaaet paa samme Maade som i Toldkommissionen, idet man fra først af fra alle Sider var enig om og havde den fælles Forudsætning, at det ikke kunde nytte at tale om Kompensation, førend man var færdig med at bestemme de enkelte Toldsatser. Det er fuldkommen rigtigt, men det ærede Medlem har netop ogsaa paa dette Punkt glemt det, der kaster Lys over hele Sagen, det vigtigste, aldeles efter samme Metode, som det ærede Medlem ynder at bruge. Jeg er saa

heldig at være i Stand til at kunne dokumentere dette, som det ærede Medlem har glemt. Det forstaaer sig ganske af sig selv, at naar man i en Kommission skal behandle en stor Mængde Enkeltheder, maa man i mange Tilfælde, hvor det drejer sig om store Toldpositioner af betydelig finansiell Interesse, sige: Det kan være, at jeg kunde tage et Standpunkt til denne Sag, der er anderledes end det, jeg vil tage i Dag, naar jeg vidste, hvordan det endelige Resultat vilde blive, naar det alt sammen er gaaet igennem og lagt sammen. Saa maaske jeg kunde tage en Bestemmelse, men i Øjeblikket at tale, om man skal gaa $\frac{1}{2}$ eller en hel Mill. ned, og hvilken Kompensation vi skulde have derfor, det nytter ikke. Lad os vente dermed, til vi ere færdige. Men hvorledes stillede Sagen sig saa? Flertallet i Kommissionen kom til det Resultat, at man ingen Kompensation behøvede; det gik omtrent lige op, men Mindretallet foreslog en Nedsættelse paa 5 Mill. Kr. og udtaler derom i Toldkommissionens Betænkning i Indledningen Pag XXXIX, at dens Nedsættelser vilde bringe Indtægtstabet for Statskassen ned til et Beløb af i hvert Fald ikke over 5 Mill. Kr. Af dette Beløb foreslaar Mindretallet da at lade 2 Mill. Kr. forblive udækkede, medens der for de resterende 3 Mill. Kr. tilvejebringes Dækning gennem en Formue- og Indkomstskat. Jeg vil altsaa gøre opmærksom paa, at inden man sluttede sit Hverv og forlod Behandlingen af Toldloven, sagde man, hvorledes man vilde tilvejebringe Kompensationen. Mindretallet udtalte, at det meget vel indsaa, at det først kunde komme til allersidst, men da maatte man ogsaa sige, paa hvilken Maade man skulde kompensere, og at man maatte tilvejebringe 3 Mill. Kr. gennem en Formue- og Indkomstskat. Jeg nævner dette over for det ærede Medlems Betragtninger. Det samme, han siger, har Folketinget sagt. Yi behøve slet ikke at tale om den Ting; det kunne vi altid tale om en anden Gang. Nej, hvis Folketinget havde brugt den samme Fremgangsmaade som Mindretallet i Kommissionen, havde det sagt, hvorledes man skulde tilvejebringe de $5\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Det, jeg ankede over i Gaar, var, at vi ikke havde faaet noget at vide herom. Nu vil det ærede Medlem vel forstaa, at da Formue- og Indkomstskatten i Forvejen er lagt i Beslag til ganske andre Ting, vil der ikke længere kunne være Tale om at følge Kommissionsmindretallets Forslag. Man maa altsaa have noget andet, og saa